

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 551/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED]

[REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Sisákom, Havlíčková 16, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 227/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu elektronickou formou 24. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 227/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 750 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh [uznesenie krajského súdu č. k. 1 S 227/2017-108 z 27. mája 2022 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“)] vyplýva, že sťažovateľka 25. septembra 2017 podala proti rozhodnutiam Národnej banky Slovenska (ďalej aj „NBS“) správnu žalobou, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 227/2017-45 z 23. mája 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že namietané rozhodnutia zrušil, vec vrátil NBS na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal nárok na čiastočnú náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 10 Sžik 6/2019 z 28. septembra

2021 zamietol a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania. V tejto súvislosti sťažovateľka namieta oneskorené rozhodnutie o trovách konania, keďže uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 16. novembra 2021, avšak krajský súd o náhrade trov konania rozhodol až uznesením z 27. mája 2022, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti nenadobudlo právoplatnosť a napadnuté konanie tak nie je ako celok právoplatne skončené.

3. S odkazom na nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. IV. ÚS 2404/21 z 22. februára 2022 sťažovateľka formulovala návrh, aby ústavný súd pri posudzovaní existencie prietáhov v namietanom konaní prihliadol aj na dĺžku trvania správneho konania pred Národnou bankou Slovenska, keďže spolu s napadnutým konaním tvoria jeden celok. Na podklade pomerne rozsiahlej citácie judikatúry európskych súdnych autorít sťažovateľka odôvodnila výšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

6. Zo sťažovateľkou prezentovanej chronológie úkonov uskutočnených v napadnutom konaní vyplýva, že krajský súd o správnej žalobe doručenej 25. septembra 2017 rozhodol rozsudkom z 23. mája 2019 (t. j. v období takmer 20 mesiacov, pozn.), pričom po právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu (16. november 2021, pozn.) uznesením z 27. mája 2022 rozhodol aj o náhrade trov konania (t. j. v období menej ako 7 mesiacov, pozn.). *Ipsa facto*, doba trvania napadnutého konania pred krajským súdom (menej ako 27 mesiacov, pozn.) podľa názoru ústavného súdu *prima facie* nevybočuje z medzí ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti v takej miere, na základe ktorej by bolo možné konštatovať porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny), resp. jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Ústavný súd súčasne poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci

nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66, IV. ÚS 154/2021, I. ÚS 438/2021).

8. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľky na posúdenie napadnutého konania spoločne so správnym konaním (bližšie bod 3 tohto nálezu, pozn.) ústavný súd konštatuje, že prípadnému preskúmaniu označených konaní ako jedného celku primárne bráni petit ústavnej sťažnosti, ktorým sama sťažovateľka vymedzila mantinely ústavnoprávneho prieskumu napadnutého konania len na konanie krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že viazanosť rozsahom a dôvodmi návrhu t. j. aj ústavnej sťažnosti sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti ústavného súdu petitom ústavnej sťažnosti, teda tou časťou ústavnej sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú v konaní zastúpené advokátom (I. ÚS 217/2020, I. ÚS 299/2021), čo je aj prípadom sťažovateľky, ktorá pritom sama poskytuje právne služby ako advokátska kancelária.

8.1. Predmetnému návrhu sťažovateľky nezodpovedá ani sťažnostná narácia. Sťažovateľka žiadnym spôsobom (okrem odkazu na nález Ústavného súdu Českej republiky, pozn.) neodôvodnila na základe akých skutočností považuje správne konanie z hľadiska trvania za ústavne neakceptovateľné a nepredniesla ani elementárne časové súvislosti, z ktorých by bolo určiteľné začatie správneho konania a jeho priebeh. *Vice versa*, z tvrdení sťažovateľky len vyplýva, že správnou žalobou namieta rozhodnutie NBS – útvaru dohľadu nad finančným trhom č. z. 100-000-046-435 k č. sp. NBS1-000-012-540 z 22. júna 2017 v spojení s rozhodnutím guvernéra NBS č. k. NBS1-000-013-314 z 21. júla 2017. Datovanie označených rozhodnutí NBS však samo osebe nevedie k záveru o eventuálnom vzniku prietahov v správnom konaní.

9. V konklúzii prednesených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky nemohlo dôjsť k porušeniu jej namietaných práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

10. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

11. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto v prípade vzniku a existencie prietahov v ďalšom priebehu napadnutého konania nie je vylúčené, aby sťažovateľka opätovne podala ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu